

Câu chuyện áo dài

Tác Giả: Lê Phan

Chúa Nhật, 27 Tháng 11 Năm 2011 08:12

Thức ra đây là một bình minh cho áo dài mini, hay đúng hơn cho sự thức dậy của áo dài.

Sẽ dĩ có chuyện này là hôm nọ tôi đọc bài của nhà văn Trần Mạnh Hào mang cái tựa đề “Mặc áo dài đi yêu nọ”. Tôi xin nói ngay là tôi rất thích bài này.

Những điếu làm tôi thích chính là do nhà văn viết về cái áo dài mini của Sài Gòn năm xưa: “Áo dài thướt tha gọn nhẹ đã được cuộc cách mạng lừng lừng Sài Gòn kéo lên đời điếu gọn nhẹ chỉ hai mét phân, làm cho vẻ áo dài chót chông chênh, lợt lợt như cây tre gập ghềnh khó đi của thon thả, của đọt đọt mây trời pha chút buồn thoáng hên. Chiếc áo dài lừng lừng xuân, lừng lừng gió, lừng lừng kín, lừng lừng hờ. Sài Gòn đã chinh phục cuộc sống hai mét phân, tạo ra nét thướt tha chót chông chênh chìm nổi của bóng búp nhung nhung gió bay và mắt nhìn cũng theo gió, theo vút đọt đọt của cách tân áo dài bay đi cùng cơn mưa xuân xanh.”

Trước hết là chuyện “áo dài thướt tha gọn nhẹ” thức ra là chuyện mới. Tôi còn nhớ như in mà tôi chụp ngày cưới, áo dài còn cách một đọt cây hai mét. Cái thuở mà áo dài gọn nhẹ là giai đoạn mà các nhà văn kiêu áo dài bắt đầu quay sang bắt chước Tây phương và cái áo xạm của Trung Quốc. Đây là lúc áo dài cao, eo thắt thắt chặt, và dài thắt dài, những thức ra cũng của chót chổng. Mãi đến bây giờ tôi mới thích cái áo dài gọn nhẹ và thú thật tôi không thích cái áo dài kiêu đó tí nào cả. Cho đến năm 1975, tôi, cũng như tất cả người phởn miền Nam sống thành phố, coi cái áo dài là bộ quần áo hàng ngày. Chúng tôi đi mặc áo dài, đi làm mặc áo dài và đi chơi cũng mặc áo dài.

Xin phép mạn đàm đôi chút. Cộng miền Nam đã bắt đầu khi trong một cuốn phim của chế độ mới có cảnh một cô thiếu nữ ký của ông cố vấn Ngô Đình Nhu mặc quần jean áo thun. Không biết ông bà nào làm cuốn phim đó nghĩ sao mà chột hời ai cho nó đúng sự thật. Cái thời của Diệm làm sao có chuyện lừng lừng vậy. Mà thức ra vào cái thời đó, ngay cả ở Âu Châu và Hoa Kỳ, quần chột của mặc khi đi picnic. Tôi còn nhớ vào thập niên 1960, trẻ người đười hực tôi hực ở Hoa Kỳ đã cảm nhận sinh viên mặc quần đi hực!

Những xin quay trở lại chuyện áo dài. Chính vì áo dài trước năm 1975 là áo quần đi làm nên khi có một số nhà văn kiêu có sáng kiến sửa đổi quần loa và cái áo tunic của thời thập niên 1960 để áp dụng cho áo dài, thành cái áo dài mini, nó đã được phản ứng nhanh chóng chấp nhận. Áo dài mini có cái tiện là nó dễ dàng. Tôi xin đoán chắc là cái áo dài bắt đầu đang thức hành ngày hôm nay không thức mặc hàng ngày được, bởi lẽ bắt đầu kiêu đó vấp té chột. Ngay cả hình ảnh

Câu chuyện áo dài

Tác Giả: Lê Phan

Chúa Nhật, 27 Tháng 11 Năm 2011 08:12

các em học sinh Sài Gòn ngày nay mặc áo dài cũng thoải ý là áo của các em không bắt buộc.

Khi n trúc sĩ Nguyễn Gia Đ, anh của họa sĩ Nguyễn Gia Trí, người đã vẽ kiêu cho Thơ viết Quê gia duyên dáng ở Sài Gòn, đã có lần nhìn xét về áo dài mini là nó thoải sĩ đã trở về nguôn. Trong một buổi mà n đàm về i một số đàn em khi n trúc, ông đã đưa hình ảnh cái áo t thân thoải và hình ảnh một cô thi u n mặc áo dài mini quần ống loa. Ông nói cũng đúng, nếu nhìn xa cái dáng đẹp giống nhau. Áo t thân ch n trên, ngắn và mặc kèm về i cái váy lãnh trông không khác gì hình ảnh cái áo dài mini quần loa của. Ông cũng nhắc cho đám trẻ là ph n nông thôn thoải và mặc váy ch không mặc quần. Mặc quần là quan quy n, rồi sau là dân thành phố.

Áo dài, như một số nhà ng người b n Á Châu của tôi thoải ng ghen tuông nhìn xét, có cái là nó không quá r m mà như cái sari của n Đ hay nhà ng hình thoải sarong của Đông Nam Á. Cái áo dài gọn gàng có thể mặc trong khi làm việc. Người i ph n Việt Nam có thể đi xe đạp, c i xe gọn máy mà về n mặc áo dài.

Trong các trang phố phố n Á Châu ngày nay có lẽ ch có cái áo của người Pakistan là thoải ng đ i gọn. Một hình thoải nào đó, nó hao hao giống cái áo dài Việt Nam của chúng ta. Nhà ng người Pakistan, vì tôn giáo, đã thêm thoải khi n nó r m mà học áo dài Việt Nam. Đi u quan trọng là chúng ta thoải nên làm trò về i tà áo dài thoải khi n nó trở thành một món xa xỉ phẩm ch lẽ h i m i mang ra dùng. Tôi còn nhớ nghe kể là khi có về n thoải các bà các cô đi bi u tình yêu n c mặc áo dài, không có bao nhiêu người i mặc ch vì họ không có áo dài.

Cái áo của truy n của phố n Việt Nam duyên dáng nhà ng ti n đẹp. Nó thích hợp về i phong thoải, thoải i ti t của đ t n c chúng ta. Học thoải, cũng như áo đ m của Tây thoải ng, chúng ta nên thích ng đ cho áo dài có thể đ c s đẹp m i hoàn c nh.

Tôi sao chúng ta không có áo dài bắt buộc để làm áo đẹp ti c. Tà áo đó rất x ng đáng để c nh nhà ng cái evening gown của thoải gi i. Rồi tôi sao chúng ta không có áo dài ngắn học đ ti n cho lúc đi làm việc. Áo ngắn, gọn thì m i làm việc thoải ch lẽ t bắt làm sao làm việc. Tôi thấy T L c Văn Đoàn, phong trào áo dài Lemur đã thoải các nhà ái qu c trong phong trào s đẹp ng như là một khí c canh tân đ i s ng. Khác về i cái áo r ng rinh, hai người i chui vào cũng lẽ t, áo dài Lemur thoải c t theo khả ng i ph n, làm tăng số c đ p của h, nhà ng về n duy trì thoải hình ảnh một ng i phố n Việt Nam. Đó qu là một thành công của nhà thu t Việt Nam.

Dĩ nhiên nếu b n trẻ trong n c ngày nay có lẽ nghĩ áo dài của h. Họ mu n theo thoải i trang của thoải gi i, baggy jeans và sloppy t-shirt, hay nhà ng bắt đ đ h i như tà áo của Qu n chúa Catherine của n c Anh ch nào ai thích tà áo dài.

Và đó chính là thách thoải cho các nhà vẽ kiêu thoải i trang. Nhà ng thoải i trang áo dài không có nghĩa là bi n nó thành một thoải evening gown lai căng, n a tây, n a ta, ch ng gi ng ai c. Cái c nh một cô ng i m u mặc cái áo dài mà có cái đuôi dài như áo của i của Qu n chúa Catherine ch ng thuy t phố đ c ai.

Có lẽ chính vì thoải chúng ta c n không ph i là “Mặc áo dài đi yêu n c” mà “mặc áo dài để yêu n c”.